

Η Παγκόσμια Ημέρα των Ζώων είναι διεθνής ημέρα δράσης για τα δικαιώματα των ζώων και την καλή διαβίωση. Γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 4 Οκτωβρίου, η ημέρα γιορτής του Φραγκίσκου της Ασίζης, προστάτης άγιος των ζώων.

ΔΥΟ ΚΟΥΤΑΒΙΑ

Σ' ενός σκουπιδότοπου την άκρη,
δυο κουτάβια βρήκε πεταμένα
ο Γιαννάκης,
πεταμένα δυο κουτάβια
ο Γιαννάκης, σε μια άκρη,
δυο κουτάβια πεταμένα
στου σκουπιδαριού την άκρη.
Ω, χαρά μεγάλη, δυο κουτάβια!
Σε μια κούτα τά 'βαλε και δρόμο,
σε μια κούτα και τα δυο κουτάβια,
για το σπίτι κίνησε και πάλι,
για το σπίτι με χαρά μεγάλη!

Γκρίνιαξε για λίγο, πολύ λίγο η μαμά του,
η μαμά του η κυρία Μάγδα,
όμως το άφησε για λίγο, πολύ λίγο,
σαν θα ερχόταν, σε λιγάκι,
ο Γρηγόρης, ο πατέρας του Γιαννάκη,
πού 'ταν στη δουλειά, στην πόλη,
ώστε αυτός να δει μονάχος,
μοναχός ν' αποφασίσει,
ο μπάρμπα-Γρηγόρης όπως τον φωνάζαν όλοι·
τι είχε τρόπο αυτός να καθαρίσει!

Κι όντως, του μπάρμπα-Γρηγόρη,
του πατέρα,
πού 'λειπε ως γνωστόν στην πόλη,
μόλις ήρθε κι είδε τη... βεγγέρα
δεν του άρεσε, καθόλου,
η κατάσταση αυτή όλη
ούτε φυσικά και η... παντιέρα,
μέναν, βλέπεις, όχι σε δικό τους σπίτι,
μα μ' ενοίκιο σε μία
πολυκατοικία ωραία,
που δε χώραγε τερτίπι,
κι έτσι, τα κουτάβια
τα καημένα,
πού 'χαν έρθει από κάποιαν άκρη,

σε μια μίαν άκρη βρέθηκαν και πάλι
όμως, σε μιαν άλλη,
πεταμένα.

Πέρασε ο καιρός, κι ο Γιαννάκης ο μικρός
εμεγάλωσε και πήγε για δουλειά.
Ο Γιαννάκης ο μικρός, πού 'χε γίνει τώρα Γιάννης,
μακριά στην επαρχία, πήγε για δουλειά,
πέρα στα ψηλά.
Και εκεί που για δυο χρόνια
ζούσε απλά κι ειρηνικά,
δυο κουτάβια βρήκε πάλι, κουταβάκια!
Τί μαγεία, δυο κουτάβια μαγικά!
Δυο κουτάβια με τα μάτια τους κλειστά.

Μες στο σπίτι του τα πήρε
και δυο μπιμπερό τους βρήκε
και τα τάζε από τότε τακτικά,
έτσι που τα δυο κουτάβια
με τα μάτια τα κλειστά
μεγαλώσανε και γίναν
δυο σκυλάκια·
δυο σκυλάκια ταιριαστά.

Ήτανε ο Μούργος, τό 'να απ' τα δυο
κι ήτανε το άλλο η Μουσίτσα,
κι ο καιρός περνούσε, σαν όπως περνά
κι είχε τα σκυλιά μιαν αγκαλίτσα,
κι έφυγαν τα χρόνια κι ήρθαν άλλα νια
και για το Γιαννάκη πού 'ταν Γιάννης πια,
ήρθε η στιγμή να φύγει πάλι,
μα για έξω ήταν, τούτη τη φορά,
έξω από τη χώρα, σε μιαν άλλη.

Μά 'πρεπε ν' αφήσει, κάπου, τα σκυλιά,
κάπου σε μια τρυφερή αγκάλη
να μπορεί να δώσει λίγη ζεστασιά
ήσυχα, γλυκά κι αγάλι.
Και πού λέτε βρήκε τέτοια αγκαλιά,
να μπορεί να έχει εμπιστοσύνη,
πως τα δυο σκυλιά του θά 'τανε καλά,
να τους δείχνει κάποιος καλοσύνη;

Ο μπάρμπα-Γρηγόρης, με καλή καρδιά
και η κυρά-Μάγδα, από κοντά του,
τ' αγαπούσαν, ήδη, από πιο μπροστά
και τα θέλαν τώρα σαν παιδιά τους.
Στο δικό τους σπίτι, πού 'χαν κτίσει, πια,
τα κρατήσαν, τα ευλογήσαν
λάμναν στ' αγριοβόρι με ψυχής κουπιά,
σαν παιδιά τους τα φροντίσαν,
μ' ανθρωπιά!

Πέρασαν τα χρόνια, όμορφα, καλά,
κι έδενε γερά στερεωμένη
των σκυλιών η σχέση με τ' αφεντικό,
στον μπάρμπα-Γρηγόρη εδραιωμένη.
Όμως κάποια μέρα, μες στην αντηλιά,
κλέψανε τον Μούργο και τον χάσαν·
κι από τότε η λύπη μέσα στην καρδιά
έγινε μαράζι, άσπρα τα μαλλιά,
άσχημες οι μέρες που περάσαν
έγινε μαράζι και ζημιά!!

Έτσι, κάποια νύχτα πού 'χε συννεφιά,
και ο Μούργος στο μυαλό αλυχτούσε
του μπάρμπα-Γρηγόρη φούσκωσε ο καημός
κι η καρδιά του πληγωμένη δε βαστούσε.
Στο νοσοκομείο αντραλισμένος όπως ήταν
φορητό τον πήγαν, κι ο λυγμός
ήταν στο πλευρό του απ' τη Μάγδα.
Έμεινε μαζί του στο προσκέφαλό του
δύο μέρες, ίσως, δε θυμάται·
να του δίνει δύναμη κι ελπίδα
να του δίνει στην καρδιά κουράγιο,
νά 'χει κάποιον δίπλα του, αν χρειαστεί,
ένα φως στην καταιγίδα·
για το σκάφος του, καρνάγιο·
'κουμπισμένος σε μια κουπαστή,
νά 'χει, για ν' αράξει στο μουράγιο.

Όμως, σαν στο σπίτι πήγε, λίγο να πλυθεί,
και μετά στη φίλη, τη γειτόνισσά της
κείνη που της είχε αφήσει το άμοιρο σκυλί
τη Μουσίτσα, για να το φροντίζει λίγο,
τί φρικτή εικόνα και τί θλιβερή,
σαν στο χώρο πήγε πού 'ταν το σκυλί!

Το σκυλί εκεί 'ταν, δίπλα στο νερό
που ήταν, όμως, άθικτο τελείως,
άθικτο τελείως, σαν το φαγητό!
Το σκυλί εκεί 'ταν, μα έλειπε η ψυχή
- στα φθαρτά δε γίνεται δεσμώτης -
η ψυχή δεν ήταν μέσα στο σκυλί,
η ψυχή δεν φαίνονταν κει πέρα.
Είχε πάει να δώσει τελευταίο φιλί
είχε πάει να βρει το "αφεντικό της"!!

Ιωάννης Παναγάκος

*1^ο Βραβείο στο Διεθνή Διαγωνισμό Ζωοφιλικής Ποίησης του Φιλοζωικού Συλλόγου
Φθιώτιδας και των Εκδόσεων "Οιωνός" 2012.*

Πρόκειται για αληθινή ιστορία. Τα ονόματα είναι τα πραγματικά.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

*"Ως χαρίεν έστ' άνθρωπος,
ει άνθρωπος ή".*

Μένανδρος

Μου ζήτησαν, αν το μπορώ, να γράψω για τα ζώα·
να φτιάξω ένα ποίημα γι' αυτά, το πώς τα βλέπω·
προς τα πού, γέρν' η κρίση μου στη ζυγαριά, πού ρέπω
κι αν το γνωρίζω, να το πω: είν' ένοχα ή αθώα;

Μα εγώ, για ένα, μοναχά, απ' όλα θα μιλήσω
κι είναι γι' αυτό, που σύμπαντα τα ζώα το θαυμάζουν·
στη δύναμή του τη σκληρή μπροστά, όλα τρομάζουν·
στο τρέξιμό του; Άπιαστο. Με μιας τ' αφήσει πίσω.

Την αρχοντιά του σέβονται στη ζούγκλα ή στην πόλη
και βασιλιά το έχουνε, σαν σκλάβοι το θεωρούνε·
στα δάση αν τύχει και το δουν, μπροστά του σπαρταρούνε
και στην καρδιά, φαρμακερό, είν' η ματιά του, βόλι.

Σαν βγει κυνήγι, παγωνιά απλώνει στον αγέρα,
στα όρη, στα τρανά βουνά, στις λίμνες, στα ποτάμια,
κι ακόμα και στις θάλασσες απλώνει τα πλοκάμια,
κι όλα τα σκιάζει η σκοτεινιά, η καταχνιά, η φοβέρα.

Σαν γεννηθεί είν' απαλό, σαν άκουσμα φλογέρας,
είναι της πλάσης η ομορφιά, του γέλιου το στολίδι
όλοι το θέλουν αγκαλιά, το έχουν σαν παιχνίδι
σαν τη ματιά του δειλινού, σαν χάραμα της μέρας.

Μα είναι απροστάτευτο, των άλλων έχει χρεία·
το βύζαξαν, κατά καιρούς, λιοντάρια, λύκοι, αρκούδες,
μαζί του έπαιζαν συχνά, γιαγιάδες και παππούδες,
και κάπως έτσι του 'μαθαν τα όπλα και τη βία.

Και κει που ήταν άκακο, ονείρου αγγελούδι,
σαν εμεγάλωσε άλλαξε, τρικύμισε η ψυχή του,
αφέντης έγινε τρανός, κι όλα στη δούλεψή του,
λουρί, κλουβί, μαστίγιο, θα πουν κι ένα τραγούδι!

Έτσι, λοιπόν, περνά ο καιρός κι ο άρχοντας του κόσμου
έχει τα ζώα κτήμα του, τα δένει, τα μαντρώνει
και δε τον νοιάζει, δε ρωτά, εάν τα μαραζώνει,
αν τα πληγώνει, αν τα πονά - να, ορκίζομαι στο φως μου!

Δε με πιστεύετε; Καλά! Κοιτάξτε όμως τριγύρω...
Θα δείτε φόλες, απονιά, γατάκια τσακισμένα,
λιοντάρια σε χρυσά κλουβιά κλειδο-αμπαρωμένα
και πάνω απ' όλα, ο φίλος μας να κάμει μέγα τζίρο.

Κι έχει στο σπίτι φύλακα, τον Λέοντα το σκύλο
και μια σκυλίτσα τη Μπουμπού που είναι στειρωμένη,
δεσμώτες είναι μια ζωή – των ζώων η ειμαρμένη -
ζωή σκυλήσια και τα δυο, μες στης ζωής τον μύλο!

Να, κι αν τα δέρνει, αν τα χτυπά, αμέσως το ξεχνούνε·
μ' ένα του νεύμα, μια μιλιά, θ' ανασκιρτήσουν, Θεέ μου,
θα πεταχτούν ολόχαρα – το σκέφτεσαι, καλέ μου; -
στα πόδια του θα έρθουνε αμέσως να τριφτούνε.

Μ' αυτός εδώ ο άρχοντας δε νοιάζεται και τόσο·
τη μια τους δίνει φαγητό, την άλλη αγριάδα,
κατά πως είν' τα κέφια του, μαντρώνει τη λιακάδα
και σπαταλά, χωρίς φειδώ, και του νερού τη δρόσο.

Κάποτε πού 'χε δυο γατιά, ω, πώς δεινοπαθούσαν!
Μέχρι που τα ξεφτέρια του τα κρέμασαν και πάνε.
Και τόσα άλλα οικόσιτα - τί πόνος, πώς βογκάνε -
σταλιά-σταλιά τη γούνα τους την καίγαν, τη μαδούσαν.

Μα όταν κουραζότανε να πολεμά στο σπίτι,
έπαιρνε την κιθάρα του, με βόλια στολισμένη,
να μελωδεί στο ύπαιθρο, μπαρουτοκαπνισμένη,
μπας και σκοτώσει κάνα οχτρό, ας είναι και σπουργίτι.

Και συναγωνιζότανε με άλλους σαν και κείνον,
ποιος θα αφαιρέσει πιο πολλές ζωές, δημιουργίες,
τα Σάββατα, τις Κυριακές και όλες τις αργίες,
να έρθει πίσω ένδοξος, να πει και καπουτσίνον.

Μόνο στο τσίρκο γέλαγε μαζί τους σαν πηδούσαν,
στους ήχους του μαστίγιου που 'σκιζε μες στο γέρμα,
με γραμμοκόκκινες ματιές στο ξεσκισμένο δέρμα,
κάθε αξία της ζωής! Κι αυτά, πώς θρηγνωδούσαν!

Γι' αυτό το ζώο το τρανό και για την αρχοντιά του,
τί να μπορέσω, άλλο να πω και τί να ομολογήσω!
Από τα ζώα τα πολλά, αυτό θα προτιμήσω.
Ένα του λείπει, μοναχά: κι αυτή 'ναι... η ανθρωπιά του!!

28/8/2012

Ιωάννης Παναγάκος

*Ιωάννης Παναγάκος, Ανώτερος Αξιωματικός ε.α.
Πρώην Καθηγητής της Σ.Σ.Ε. στις Πληροφορίες Μάχης.
Δάσκαλος Σκακιού – Συγγραφέας – Ποιητής
Τηλ.210-65.24.094, 690-65.83.797
e-mail: ioannspanagakos@outlook.com (νέο e-mail)
panioan@otenet.gr (παλαιό, σε χρήση για λίγο ακόμα).*